

Нощта пропълзя откъм северната част на долината и овцете се скупчиха една до друга. Много от тях бяха черни, така че заприличаха на купчини камъни. По пътя се виждаха все по-малко мулета и каруци, а онези, които все още се мяркаха, превозваха вълнени кълба. Последната странноприемница, покрай която мина Онисим, беше твърде близо до Колос, но мисълта да прекара много часове сам наред нощния мрак го плашеше, така че въпреки всичко отседна там.

Едва бе седнал край грубата каменна плоча, която представляваше маса, когато изведнъж двама мъже се долепиха до него от двете му страни.

– Това несъмнено е известният продавач на вълна, нали? – обади се единият и го сграбчи за рамото. – Цените ти все така ниски ли са, робе?

– Не виждаш ли, че е дошъл с празни ръце? – отбеляза другият. – Продам е всичко и сега отива при господаря си Филимон, за да вземе още стока!

– Точно така, търговецът на вълна. Той несъмнено би искал да се види с този тип, нали?

– Всички знаят, че е наточил ножа си, за да му отреже топките!

– А на онези, които му го върнат...

– ... е обещал награда.

– Няма нужда от това – бързо отсече Онисим. – Както добре виждате, съм тръгнал към Колос. Връщам се доброволно.

При тези думи двамата мъже се притиснаха толкова близо до него, че не можеше да стане. Миришеха на пот и овча мас. Единият се изсмя, но доста несигурно, и повтори:

– Доброволно? Избягал роб, който иска да си изтърпи наказанието? Някога чувал ли си за нещо такова?

След кратък размисъл другият заяви:

– Най-добре би било да го заведем при Филимон още тази вечер, за да му дадем да разбере, че сме го принудили да дойде с нас. В противен случай може да каже, че само сме го придружили. Съдържателят може да ни даде няколко факли.

– Но всички знаят, че вълци и пуми слизат в долината през нощта...

– Факлите ще ги уплашат! А ако положението излезе извън контрол, може да ги нахраним с роба!

След това двамата го повлякоха със себе си, стиснали по една ръка всеки. Единият беше дребен и набит – именно той се страхуваше от диви зверове. Онисим долавяше ясно, че е фригиец. Другият беше по-висок и говореше гръцки като някого, който е родом от Ефес.

Точно преди да излязат навън, потъвайки в мрака, фригиецът се обади:

– Може би е въоръжен? Трябва да го претърсим.

След това изви ръцете на Онисим зад гърба, държейки го здраво, а гъркът пхна ръце под наметалото и ги прокара по гърдите, корема и бедрата му.

– Няма нож – установи той. – Но в наметалото има джоб...

Някой от тях умееше ли да чете? Вероятността за това не беше голяма.

– Носи писмо – замислено отбеляза гъркът и го извади.

– Най-добре да го изгорим – предложи фригиецът. – Може би казва истината: получил е свободен проход. Но не е сигурно, че Филимон знае за това.

– Пазете добре това писмо! – обади се Онисим. – Филимон ще ви възнагради, ако му го предадете непокътнато. Изпраща го човек, когото цени най-много от всички.

Гъркът разгърна пергамента с груби, неловки движения, при което той изшумоля.

– Написано е на гръцки – установи после мъжът.

Онисим си помисли, че това, че може да различни латинските от гръцките букви, ще му е достатъчно. Но не, той зачете писмото на висок глас, бавно и колебливо, натъртвайки на всяка отделна дума.

Гъркът и фригиецът си говореха все по-рядко и по-рядко, а стъпките им звучаха ритмично, но тежко. Факлите бяха започнали да пушат. Когато си сменяха местата, двамата мъже вече не следяха толкова зорко дали единият го държи достатъчно здраво, докато другият дойде. Освен това не можеха да тичат особено бързо с тези факли. И все пак бяха двама.

Някога двама мъже го бяха отвлекли и продали. Тогава Кибела изобщо не му помогна, но може би Мен Кару заслужаваше повече доверие. Нима той все още не беше овчарче, което умееше да се придвижва бързо и уверено сред камъни и храсталаци и да прогонва дивни зверове, обсипвайки ги с камъни при нужда? Посоката на реката бе достатъчно ясна, просто трябваше да следва течението.

Следващия път, когато гъркът изръмжа, че трябвало да се сменят, фригиецът веднага го пусна и спря на място за момент, при което Онисим се издърпа с всички сили, освобождавайки се от хватката на първия. После отстъпи няколко крачки встрани и се подхлъзна леко покрай пътя, но успя да излезе от него и да се скрие сред мрака. Земята беше покрита с камъни и корени, така че нямаше смисъл да бяга. Обърна се и видя езерцата от светлина, хвърляни от двете факли. Отначало те се движеха неуверено наоколо, но накрая се разделиха и тръгнаха към него от две посоки, сякаш искаха да го хванат като с клещи.

Очите му свикнаха с бледата светлина и Онисим леко ускори крачка. Изкачи се малко по-нагоре из долината, а после се насочи право към кръглата луна на изток. Долу преследвачите му си викаха ядосано и Онисим се надяваше мъждукащата светлина от факлите им и крясъците им да бяха подплашили възможните пуми и вълци наоколо.

Един от градските писари беше бивш гръцки роб; способен мъж, на когото бяха разрешили да пести пари и който беше освободен след смъртта на господаря си. Именно към него се запъти Онисим, вървейки по все още безлюдните улици. Чуваше обаче гласове откъм къщите и забелязваше димящи комини. Загърна се по-добре с наметалото си, опитвайки се да скрие колкото може повече от лицето си. От друга страна обаче, не биваше и да привлича твърде много внимание в стремежа си да се потули. Замисли се над онова, което носеше, думите на Павел и бавното, накъсано четене на гърка, който беше замлъкнал чак щом беше прочел цялото забележително писмо.

Писарят бе буден и му отвори почти веднага след като почука. Очевидно позна избягалия роб, но все пак покани подранилия си клиент на неферментирал гроздов сок, а после го изслуша по какъв въпрос беше дошъл.

– Значи онзи негодник е изгорил писмото? – повтори писарят.

– Приближи го до факлата си и го изпепели. Изглеждаше глупав, но не чак толкова, че да не се досети какво би казал Филимон, ако двамата му бяха довели насилно роб, когото и без това щяха да освободят.

– Можем да започваме веднага – заяви писарят и взе

едно парче пергамент. – Говори бавно, изречение по изречение; всичко, което си спомняш.

– Научил съм го почти наизуст – увери го Онисим. – Винаги съм имал добра памет, можеш да питаш Филимон.

Писарят се засмя, след което се настани удобно с пособията си, вдигна поглед към него и кимна:

– Можеш да започваш.

Онисим си прочисти гърлото и заговори бавно и отчетливо:

– Павел, окованик Иисус Христов, и брат Тимотей, до възлюбения Филимона, наш сътрудник, и до Апфия, възлюбена сестра, и до Архипа, наш съратник, и до домашната ти църква: благодат вам и мир от Бога Отца нашего и от Господа Иисуса Христа*!

---

* Из Послание на апостол Павел до Филимон 1:1-3. Б.пр.